

La Ciutat

Quinzenal afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya

Redacció i Administració: Alonso Martinez, 27 - NÚMERO SOLT: 10 CENTIMS

El poble i l'Ajuntament

L'Ajuntament targarí té una trista idea del poble que el pateix. D'aquest poble que l'elegí a regir-lo, i que en tot és sobirà seu. Tàrrrega, és el poble. Tàrrrega no és l'Ajuntament.

Ara que la majoria dretista, d'ordre, lliga, independent, creu tot el contrari.

Vegis sinó com la majoria, per a ventilar les qüestions una mica importants que se'ls ha plantejat —nomenament d'arquitecte, de secretari— i que l'han minada interiorment fins a destruir-la, ha preferit sempre l'aire enrari i la reserva de la sala de Secretaria, a respirar a plé pulmó i resoldre els assumptes públicament en el saló de sessions davant del poble.

Després d'un *consejillo*, els regidors surten amb la cara radiant de satisfacció. Les passionetes que els devoren, com a tota vida humana, han restat soterrades, amb els crits i els impropis, que la confiança de no ésser escoltats, els fa arrencar més estridents i encesos. Tot queda en la sala pobra de llum i de sol, i els renecs dormen la pau dels justos, entre el paperam dels exercicis anteriors i les Gacetes endarrerides.

El poble, amb la conducta de catau de l'Ajuntament, tampoc sap res de res.

I cal, i convé remarcar-li les nafres que ens afecten, per tal de fer-lo reaccionar i obrar després en conseqüència.

No admetem la perplexitat davant una presa de possessió del càrrec del nou Secretari municipal, després de dues sessions d'intentar discutir el seu nomenament i quedar el dictàmen damunt la taula, ni l'actitud comprensiva de la vanitat humana, en un Alcalde que fa qüestió de vara i de..., el nomenament i després segueix tan tranquil·let com abans en l'Alcaldia.

Cal enterar al poble, dels apercebiments que la Generalitat adreçava a l'Ajuntament demanant l'expedient de provissió de Secretari....

No concorren a l'Ajuntament la minoria que fiscalitzava els seus actes, es missió principalíssima de la premsa, cuidar dels interessos de tots, i mostrar públicament, —perquè sigui el poble qui ho jutgi,—totes les plagas i etzagaiades dels consellers i, fins els concursos municipals que es poguessin adjudicar a dependents-apoderats, dels quals no se sap si els afecta, la tarifa j. o la s. de la contribució industrial.

Obrant d'aquesta manera, lograrem dues coses: intervenir i evitar noves calamitats municipals, i fer patent l'abisme que separa l'actual Ajuntament i el poble de Tàrrrega, i sigui aquest qui al concórrer de nou a les urnes, porti a casa la ciutat persones que millor el sàpigui comprendre i servir.

Escandall

Predicar el què no es creu

Podrà ésser paradoxal, però no és menys cert, que l'home que acostuma parlar en públic, en els moments espectaculars troba més arguments a la seva tesi predicant allò que no creu. I només en la intimitat i en converses sense importància és quan s'expressa amb sinceritat.

En els mítings sanitaris —per exemple— sentireu dir a aquests sociòlegs calbs que mai no han tingut fills, paraules com és ara aquestes: «La maternitat és una funció santa, una llei divina, un imperatiu tan elevat i tan formós, que en lloc de causar vergonya deu enorgullir». Però les dones sensibles saben endevinar prou bé que aquests mateixos sociòlegs quan anant amb un amic íntim contemplen pel carrer un embaràs en el seu cénit, no diuen amb llàgrimes als ulls: «vetaci una santa dama ungida per la llei divina de la maternitat», sinó que murmuren a l'orella de l'amic amb un somriure als llavis: «aquesta individua fa nou mesos que estava quelcom més divertida que no pas ara».

El Sr. Triès de Bes, diputat al Parlament català, no sé que deu opinar respecte la maternitat, però si que sé que ha predicat el què no creia quan al Parlament defensava l'austeritat advocant per a que no es cobressin les mil pessetes mensuals que tenen consignades els diputats. Perquè poc temps després confessava ingènuament a uns estudiants:

—Anar al Parlament sense les mil ptes? Ah, no. Jo no hi vaig!...

OKAY.